

^{6.1} (Ježíš) odešel odtamtud a šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli.
^{6.2} Příští sobotu začal učit v synagóze. Mnoho (lidí) ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama!“
^{6.3} Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním.
^{6.4} Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamena tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“
^{6.5} A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je.
^{6.6} A divil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

REFLEXE

V Markově vyprávění o Ježíšově návštěvě domoviny je jistý zlom. Lidé, zdá se, nejdříve Ježíše poslouchají a jsou celí užaslí z jeho moudrosti a moci, ale najednou nastává zlom. Místo toho, aby se radovali, že jejich rodák je takto obdařen, začínají se tím pohoršovat a Ježíšovo obdarování je pro ně trnem v oku. Snad bychom mohli nazvat tuto nectnost závistí. Závist, která se neraduje ze štěstí či úspěchu druhého, ale naopak se tím rmoutí a nic z toho druhému nepřeje.

Z obdivu se stala zášť. Z dobře našlápnuté situace se stala situace zlá. Spouštěčem mohlo být ledasco, vlastní neúspěchy, zranění z domoviny, nespokojenost s tím, co člověk dokázal a kde je. Kdyby k nim Ježíš nepřišel, záviděli by? Zcela jistě ano, ne třeba Ježíšovi, ale někomu jinému. Proč? Něco těm lidem chybělo. Chyběla jim moudrost. Nikdo na světě není bez neúspěchu, nikdo není bez zranění. Všichni však mohou rozhodovat, jaké myšlenky či jakému slovu popřejí sluchu.

Svatý Iziáš Poustevník ze 4. století nazývá nežádoucí skryté myšlenky, které v nás kolují „nemocemi duše“. Podává však také lék. Zaposlouchejme se do jeho učení:

„Náš Spasitel říká: *‘Boží království není tam nebo tady,’* ale říká: *‘Boží království je ve vás’* (srov. *Lk 17,21*). Je mnoho takových, kdo o tom, co se týká Božího království, mluví, ale nic nedělají. Pak jsou i tací, kteří sice dělají, avšak bez patřičné uvážlivosti a chápavosti. Ale je velmi málo takových, v jejichž nitru je skutečně Boží království (...) Takové navštívil Duch Svátý, na nich se naplnila slova evangelisty Jana: *‘Dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle muže, ale z Boha’* (*Jan 1,12-13*). Byli vyléčení z nemoci, k níž byla odsouzena Eva: *‘V bolestech budeš rodit’* (*Gn 3,16*). Jsou vykoupeni z přísného rozsudku, který byl vynesena proti Adamovi: *‘Zlořečená bude země kvůli tobě’* (*Gn 3,17*). Dostávají milost, již dostala Marie: *‘Duch Svátý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní’* (*Lk 1,35*). A tak jako nemoc zachvátila Evu a drží ji a její potomstvo ve své moci podnes, tak Marii pojala radost a s ní všechny dobré křesťany. Jako jsme byli synové Evy a pociťovali na sobě její prokletí, konkrétně ve zlých skrytých myšlenkách, tak bychom měli pochopit, že se z nás stali Boží synové díky dobrým skrytým myšlenkám Ducha Svatého, které on dává (...)“ (Sv. IZAIÁŠ POUSTEVNÍK. *Proslovy, O nemocech duše*. In. Folakalia. Olomouc: 2019, Refugium. s. 308-309).

Lékem na špatné myšlenky vedoucí třeba k nepřejícné závistí, nebo hněvu apod. je odmítat všechno zlo v myšlení či slovech a naopak naslouchat tomu, co nám říká Duch Svátý a mluvit tak, aby bylo zřejmé, že naše řeč je řečí nikoli prokletých, ale požehnaných.